

Ο χρόνος ερωτεύτηκε την ερωμένη μου...

Ήρθε σε εμένα, εμφανίστηκε μπροστά μου το μασκοφορεμένο ερμαφρόδιτο τέρας για να την πάρει μακριά μου. Έτρεξε σαν σκιά στο σκοτάδι και άγγιξε βίαια στον καθρέφτη το είδωλο μου.

Αφαίρεσε γαλήνια,ευγενικά -όπως αρμόζει σε έναν ιππότη Ο χρόνος ερωτεύτηκε την ερωμένη μου...

Ήρθε σε εμένα, εμφανίστηκε μπροστά μου το μασκοφορεμένο ερμαφρόδιτο τέρας για να την πάρει μακριά μου. Έτρεξε σαν σκιά στο σκοτάδι και άγγιξε βίαια στον καθρέφτη το είδωλο μου.

Αφαίρεσε γαλήνια,ευγενικά -όπως αρμόζει σε έναν ιππότη του κύρους του- το παλτό του.Γυμνός πια,μου επέτρεψε να κοιτάω τον μεγαλύτερο φόβο του ανθρώπου.Να αναπνέουν στο στέρνο του μυριάδες ρολόγια,να χτυπάνε ασταμάτητα,αέναα οι μήνες,τα χρόνια,οι αιώνες.Πόνος,απώλεια,δάκρυα,έρωτες,πολέμοι,γέλια,λησμονιά,η γέννησις και το τέλος,όλα εκεί,στις κινήσεις των λεπτοδεικτών.Όλα εκεί,χαρακιές βαθιές στο σώμα του.

Τα ρολόγια ούρλιαζαν την παρουσία τους,οι ασυγχρόνιστες κινήσεις των δεικτών δημιουργούσαν λέξεις.Μου ζήτησε να τον αγγίξω.Κινήθηκα προς την απόγνωση.Αυτό το όνειρο δεν τελειώνει ποτέ;

Ηλεκτρικά σοκ με διαπερνούσαν,μνήμες λύγισαν τα γόνατα μου.Νεκροί έρωτες,χαμένα λόγια,ξεχασμένοι ήρωες,αγαπημένοι φίλοι,δειλά χάδια.Όλα εκεί..Τράβηξα την μάσκα του μακριά και είδα το πρόσωπο μου δακρυσμένο,θλιμμένο,ζαρωμένο απ'τον πόνο.

Εκείνη η στιγμή ήμουν εγώ.Ακόμη παρατηρούσα το είδωλό μου στον καθρέφτη.Δεν θα την ξαναδώ και έγραψα με το δάχτυλο "ΠΟΤΕ" στο θολό απο την ανάσα μέρος του προσώπου μου.

Τα απομεινάρια του χτές...

.